iniiciunt ſtilo ſuperſedenti. Reliqua mox coràm ut ſpero, id eſt poſt natalem naturæ noſtræ reuiuiſcentis, quam Paſcham appellam⁹. Audiui de Maino liberos tuos iam meliuſcule, ac propè confirmata eſſe ualetudine: quod ut mihi fuit iucundum, ita ex aduerſo penè flebile: quod eo die primum reſciui fratrem meum, & nonnullos meos neceſſarios grauiter ægrotare: cum interim tres nuncios ab urbe habuerim. Saluta mihi Franciſcum & Chriſtophorum, cum prius matrem ſalutaueris. Literis Chriſtophori nūc non uacat ut reſcribam. Vale. E Marliano meo, Sexto Calendas Martias.

GVLIELMVS BVDAEVS LVDOVICO VIVI S.

Literas unas accepi tuas Calendis Decembribus ſcriptas: alteras Pridie Calend. Apriles. Præterea nullas ab eo quidē tempore. Quare nolim ut mihi ſuccenſeas, ſi expectationi tuæ nō ſatiſfeci. Poſterioribus literis fateor me iure à te taxatum, qui in longa ſatis epiſtola omnia potius ſcripſerim, quàm id quod maxime cupiebas. In cauſa fuit, quod cum in promptu nō haberem quid ea de re cenſerem, de qua tu me ſententiam rogabas, id argumentum ſcribendi non libens arripui. Ipſe uero ne nunc quidem habeo, quid dignum expectatione tua ſcribam, niſi in ſententiam tuam pedibus eam. Sed uerebar ne id tu non tam iudicij, quàm cauſificationis atq; inertię eſſe interpretarere. Itaq; cum aliud animo, ſtiloq; tum agitarem, uel id memoria mihi excidit, uel eo additamento extendere epiſtolæ magnitudinem iuſtam nolui: quod mihi non ſatiſfacturū poſtulationi tuæ uidebatur. Nunc quando iterum appellor, neceſſe eſt ut dicam quod ſentio. ἦν τὸ ἀπόσκημμα δὲ σὸν περὶ τῆς ὑποθέσεως

τοῦ ὑποθέσεως τινὸς καὶ ἀφορμῆς οὐ παρὰ τυχούσης λαβέσθαι, εἰς τὸ, ἔλεγχόν τινα καὶ ἐπίδειγμα δοῦναι παρὰ εὐφυΐας παρὰ σῆς, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ σπουδαίοις τῶν λόγων ἐξησκημένης. ἠπορεῖτο δὲ μάλιστά σοι ὁποῖόν τι τὸ γένος εἰς τοῦτο εἴη ἐπιτήδειον. εἰ γὰρ τῶν τυχόντων τινὸς ἅψαιο καὶ τῶν λεπτολογημάτων, ῥαδίως μὲν ἂν μεταχειρίσασθαι ἐδόκεις, οὐκ ἀξιεπαίνετον δὲ ἔφης ἔσεσθαι. εἰ δέ τι τῶν προὔργου ἀνέλοιο, τοῦτο δὴ πρὸς τοῖς πολλά σοι πράγματα παρέχειν, καὶ οὐκ ἂν ἀποβῆναί γε εἰς προκειμένην σοι δόξαν, διὰ τὸ πολὺ καὶ δυσχερὲς τῶν διορθωθησομένων. οὕτω γὰρ εἶναι τά τε τῶν νεωτέρων φιλοσόφων τε καὶ θεολόγων, διεφθαρμένα, ὥστε καὶ ἧττον ἐστὶ ταῦτα ἀνανεώσασθαι δυσχερὲς, ἢ ἐπανορθῶσαι κεκαλλιεπημένως. ταῦτα μὲν οὖν οὕτω σοι σχεδὸν διηπορῆσθαι ἔοικε. περὶ ὧν ἀνάγκη μοι ὡς οἶμαι αἰτουμένου σου φίλου τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι τὴν ἐμήν. αὕτη δὲ ἐστὶ ὅμοια σχεδὸν φρονοῦσα τῇ σῇ περί του πράγματος ὅλου. τὰ γάρ τοι μὴ καλῶς κείμενα ἤτοι μεθαρμόσαι δεῖ ὁλοσχερῶς, ἢ κατὰ χώραν ἔχειν ἐᾶν, ἐπεὶ ἢν ταῦτα μὲν ἐπιρρυθμίσῃς, τοῦδ' οὖν, οὐκ ἂν φθάνοις παρὰ δόξης τοῦ εὑρέματος ἀποστερηθείς. ὁπότε ἐγχειρῶν τις παραχρῆμα τοῖς ἐγκαταλελειμμένοις ὑπό σου, τήν τε μνήμην ἐξαλείψας τῶν ἐπηνωρθωμένων σοι, καὶ δόξαν δὴ πᾶσαν τελευτῶν κομιεῖται παντὸς τοῦ κατορθώματος. ὅπερ ἔγωγε ἤδη πέπονθα ἐν πολλοῖς, ὑπὸ τῶν προσεπισημειωσαμένων εἰς τὰ τῶν πανδεκτῶν δυσνόητα τοῖς πολλοῖς. εἰ οὖν χρῷο μοι συμβούλῳ, μᾶλλον ἂν σύ γε ἕλοιο τῶν πραγμάτων μὴ ἅπτεσθαι ἐξαρχῆς τῶν μὴ πάντως εἰκόντων τῇ φιλοπονίᾳ τῇ σῇ, ἢ ταῦτα ἡμιτελῆ καταλιμπάνειν, οἱονεὶ προσωδοπεποιημένα τῇ τῶν διαδεξομένων τὸ ἔργον εὐδοκιμήσει, ὥσπερ ἐμοί συνέβη. τοιαῦτα μέν τοι ὡς ἔοικεν ἐπιτηδεύειν βέλτιον, ὧν σύ γε ἐλπίσαις ἂν εὐμεταχείριστον σοι τὴν διέξοδον ἔσεσθαι. ἐπεὶ μὴν οὐδ' ἂν ἕν σοι σχεδὸν τῶν περὶ τὰ θεολογούμενά τε καὶ φιλοσοφούμενα ἀνέφικτον εἴη, δεινῶς γε δὴ καὶ ἀκριβῶς φιλοπονοῦντι περὶ τὴν καλλιλογίαν, εἰ δὲ δὴ τὸ ἐπίφθονον δέδιας, καὶ τὸ ἐπαχθὲς βαρύνῃ τοῦ πράγματος, διὰ τουτουσὶ τοὺς φιλαιτίους τοῖς ἀστειοτέροις ἐχθρούς, οἵ τινες εἰώθασιν ἐπιφύεσθαι ἀθρόοι τε καὶ χαλεποὶ τοῖς καινοτομοῦσί τι τολμήσασι, πῶς ἂν γενναῖος εἶναι σὺ δοκοίης τὸν θυμόν, καὶ δεινὸς συνειπεῖν τοῖς Ἐράσμῳ σου, ὃς πρῶτος καὶ μόνος ἀ. ελέσθαι τε καὶ ὑπομεῖναι τὸν φθόνον οὐκ ηὐλαβήθη. καὶ

τοῦτό γε ποιῶν διατελεῖ νεανικῶς τε καὶ εὐτάκτως. ἤδη αὐτὸς προθυμίᾳ τε καὶ γενναιότητι χειροηθεστέρους ἤδη τοὺς θηριώδεις αὐτῶν παρεσκεύασε, μιμήσασθαι δὴ τὸν ἄνδρα, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τοῖς τῶν Ἀθηναίων λόγων ἐρημίοις ἐνδείκνυσθαι παρασκευάζει. Quod de Hermano & Declamationibus ſcribis, hoc quid ſit nōdū reſciui. Aeſtatem hic acturus ſum: ſed ſæpe in urbem cōmeare mihi neceſſe ob negocia etiam litigioſa: ne tu me uerſari alto in ocio putes. Breui Epiſtolas & opuſculum editurus ſum, ut homines flagitanteis, quaſi creditores inſtantiores, dimittam. Apud Oratorem ἐν τῷ περὶ εἰρήνης προεῖσθαι, recte legitur, in hanc fermè ſentētiam. Primum quidem uideo res huiꝰ temporis magna difficultate implicatas eſſe atq; turbulentia: non ob id tantū, quod multa ita proiecta ſint & derelicta, nullum iam ut ſit operæprecium recte de ijs cenſere: ſed etiam quod de cæteris is penè ſit ſenſus hominū, ut ne de unica re tantum inter omnes conueniat, quid ſit factu optimum: ſed ut huic hoc modo, illi alio conducibile eſſe uideat. προΐσθαι & προΐεσθαι uerba ſunt apud eū, aliosq; oratores frequentia. Ipſe infra hac eadem oratione: καὶ τὰ προοίμιά ἐστι βελτίω. Λυσίας. ὅτι ἡμῖν οὐδὲν προΐενται τῶν σφετέρων αὐτῶν nihil dilargiunt. προΐεμαι πρόειμαι, ut τέθειμαι. Apud Ariſtotelem ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, locus obſcuriſſimꝰ ſic, ut opinor, intelligendus. λόγος δὲ ἐστὶν αὐτοῦ, τὰ μὲν, ἄλλα κατὰ τὰ αὐτά. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ ἐστὶν, ἢ ἦν, ἢ ἔσται οὐκ ἀληθεύει, ἢ ψεύδεται. Eadem inquit eſt definitio (ſic em̄ λόγον uſurpare ſolet Ariſtoteles) caſus nominis quæ & recti eſt. hoc eſt eadem Philonis quæ eſt Philon. Vt em̄ nomen eſt φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην ἄνευ χρόνου, ſic etiam caſuum eius cęteris in omnibus ea eſt definitio. Hoc tantum excepto, quod cum tribus temporibus ſubſtantiui uerbi iunctum nondū perfectam enūciationem facit. Neq; enim aut uerum, aut falſum eſt enūciatum Φίλωνός ἐστιν, niſi aliud addatur. Eſt autem κατὰ τὰ αὐτὰ Attice, idem quod κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. En tibi ad utrāq;

ēpiſtolam, quod citius habuiſſes ſi organum hic Ariſtotelis habuiſſem. Gratulor tibi mirificum, & plaudendum in rhetoricis profectum: cuius fidem mihi fecit Eraſmus. E Marliano noſtro. Nono Calend. Maias.

GVLIELMVS BVDAEVS GERMANO BRIXIO SALVTEM PLVRIMAM DICIT.

An tu tandem ineſcator hominum? tædium mihi ruris leuare uoluiſti? en tibi: accipe ad literas tuas haud ita ualde ipſas circumſpectas, ut elegãteis & eruditas, ut iam ego planum faciam. Primum quod ſcribis procul me à mari, piſcoſisq́ amnibus habitare, ob idque iudicas non poſſe prægrandibus iſtis piſcibus ueſci, & abundare, quorum uobis copia eſt in urbe ieiunia agitantibus: num iſtis tute me ducireris epulis, quæ non niſi magno emuntur, condiuntur magno & ſtruuntur, ægre etiam concoquuntur? Quaſi uero in urbe, domiq́ue meæ eſitare huiuſcemodi ſolitus ſim: niſi quum lautioribus menſis (quod non libens facio) numerum paraſitorum augeo. Meminiſti (ut opinor) quàm raro apud te hominem mihi amicum, amicorum communitate ſtudiorumq́ coniunctum, grauate & faſtidioſe con-